

המאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת כב' שבט התשע"ז

יום	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
יום	17:13	18:04	18:42
ת"א	17:10	18:01	18:39
חיפה	17:10	18:02	18:39
ב"ש	17:12	18:04	18:42

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הרב יעקב יוסף זצ"ל הסייעתא דשמיא אשר הייתה לו גדולה ועצומה, לא אחת היו באים לדון בבית הדין זוג אשר היו עומדים להתגרש ופרודים זה מזה זמן רב.

והוא זצ"ל הרגיש כי זוג זה **אפשר להצילם**, והיה אומר להם נחוצות: ראשית כל תחזרו לגור יחד בביתכם, ורק לאחר מכן נדון בעניינכם. הללו **היו חייבים** לקבל את פסק האב"ד, ומשהלכו לביתם לא חזרו שוב. שכן הרב בחוכמתו ידע כי אם יחזרו לביתם הכל יבוא על מקומו.

לעילוי נשמת עטרת ראשנו
רודף צדקה וחסד בעל לב שמוע
רבי **חיים דהאן** ז"ל
נפשו בטוב תלין וזרעו ירש ארץ

ולרפואת האמא היקרה
שמחה בת נעימה תחי'

בתו של אחד מגדולי הדור ז"ל
שנתאלמנה בגיל צעיר נשאלה: במה ניחמד אביך לאחר מות בעלך?
השיבה האשה וסיפרה שלאחר תום ימי השבעה אמר לה כך: "הראית מה רבו האנשים אשר באו לנחם אותך בימי אבלך? כולם מרחמים עליך מאד. אך דעי לך **שהקב"ה** מרחם עליך הרבה יותר מכל מה שכל אלה מרחמים עליך".

מתפללי בית הכנסת "סווג" בו שימש רבי **יהודה מועלים** זצ"ל כשבעים שנה רב חזון. הרגישו מתיקות גדולה עת הגיע הרב להתפלל ולמסור שיעורי תורה במקום. ארע פעם וערכו שם מכירה "מסוימת" ואמר המוכר כי מי שיזכה במכירה, הרב **יברכו לישועה** לה נצרך ומובטח לו כי ייושע. היה שם יהודי אשר שנים רבות לא נפקד בוש"ק, הלה קפץ מיד על ההזדמנות וזכה במכירה, הוא כמובן ביקש מהרב שיבטיחו כי יפקד **בנו זכר**.

הרב בירכו כמבוקשו, אך לא הבטיחו (שכן הרב בענוותנותו לא היה זה שהכריז כי הקונה ייושע...). הלה הפציר ברב שיבטיח. ואז הבטיחו הרבה שיזכה לשנה הבאה בבן זכר. מי שראה הלה כי עת רצון כעת, ביקש מהרב שיבטיחו גם **עבור אחותו** המצפה לילדים כי תזכה לבן. הרב נאות והבטיח. ולשנה הבאה נולד לו בן ואף לאחותו...

רבי **יוסף חיים זוננפלד** זצ"ל הנה אדם שפלו פלו שפך לשפך ולשפך את עצמו ואת עתותיו לאחרים ולשרות הכולל, ולכן גם הקפיד מאד לא להטריח אחרים למענו. נאפלו מאשתו ובניו הנה מונע כל טרחה למענו. מעולם לא בקש פלום ולא דרש מאימה; ונאפלו פשהקתה מגיעה שעת הסעודה, הרי אם הנה מוצא שלחו ערוף לפניו, הנה נוטל את ידיו לסעודה; ואם לאו **לא היה מבקש לערוך**, ומרגלא בפיו: "מה שמוכן לי בנדאי נאמין לי הקב"ה; ואם פה, למה להטריח את הבריות?"

"ורעה אמונה".
צריכים 'לרעות',
לפרנס ולהגדיל
את האמונה עד
שתורגש בלב;
שתהיה מוחשית
כמו ראייה
בעיניים.

מקל בו של רבי **יצחק פדורי** זצ"ל, הרב סוסקה הי"ו, ספר עליו ספור, שפדעתו מאפין אותו מאד. פעם בקש מקרב שיקח לו קמע בפיקול חבר שקה נקוק לישועה. פדוע **אין זה פשוט** כלל לקחב קמע. צריך לנה פגנות ויחודים. רבי יצחק השקיע בזה פמה שעות, לשב ליד השלסו ועשה כל הפגנות שצריך. **אשתו** לא ידעה מה הוא עושה, והיא קראה לו לבוא לאכל.

רבי יצחק שקה שקוע מאד באשר לפניו לא שמע ולא הגיב. נגשה הרבנית לשלסו, נתנה מפה על השלסו ושאלה: "יצחק! למה אתה לא בא? הכנתי לך אכל! האכל מתקרר". מעצמת הפפה בשלסו כל בקבוק הדיו נשפך על הקמע, ועמל של מספר שעות **ירד לעמיון**. הרב סוסקה קש מבוקה גדולה ולא ידע פיצד להגיב. ואלו הרב פדורי זצ"ל לא אבד את שלסו, ובמקום לקעס **החל לצחוק** ואמר בקדיחותא: "היא יודעת מה שהיא עושה".

היופי שוכן בעיני המתבונן

רבי משה יחזקאל זצ"ל הנהיג את הישיבה בכל כוחו במשך כחמישים שנה חינום אין כסף, לא פעם אמר: "רבנו **יוסף חיים** זצוק"ל לא גבה מהקהילה שלו תשלום עבור הנהגתו, ואני אקח מהישיבה כסף?" תמיד נזהר שלא לקחת ולו משהו מהישיבה, ולא זו בלבד אלא שר' משה עוד **הוסיף מכספו** הפרטי וחתם על הוראת קבע לטובת הישיבה בסך אלף שקלים לחודש.

תיזכר לטוב וזוגתו היקרה אשר היתה לצידו בכל עיני הישיבה ואף בשלה ארוחות צהריים לאברכים במשך **שש עשרה שנה** חינום אין כסף. "סבתא מה המשכורת החודשית שלך כטבחית בישיבה?" שאל פעם אחד הנכדים את הסבתא. היא פתחה מולו עינים גדולות וענתה בפליאה: "האם אתה מצפה מסבתא שלך **שתמכור מצווה** זו בכסף?" מעתה, לא היה כל פלא בעיני כאשר היה חסר סוכר לאברכים, הרים סבא את שתי ידיו וצעק: "רבי יוסף חיים- סוכר!!!!" והיה כאשר סיים ר' משה את דבריו- והנה תורם אחד עם עגלה מלאה סוכר נכנס וצעק: חכם משה, תרומה לישיבה...

"ברגע שגילית איזו מכפות הרגלים היא הכף הימנית, כבר אין לך הרבה התלבטות לגבי מי מהן היא השמאלית, ואז נותרה רק הבעיה- באיזו מהן להתחיל לצעוד"

נקודה למחשבה
נשאלת השאלה: מדוע הפרשה קרויה דווקא על שם כומר לעבודה-זרה שהתגיר - "יתרו" ולא על שם מתן תורה וכדומה?
לתשובה נשתמש בסיפור: הלך **האריה** רעב ביער ופוגש בארוחת צהריים פוטנציאלית - הערמומי שבחיות - **השוועל** כשהשוועל מבין שהוא נבחר לשרת כ"מנת קרב" לאריה, התחכם ואמר לו: "איני כדאי להיאכל, אני רזה ולא טעים במיוחד... אבל בתוך היער יושב **אדם** נשען על עץ והוא שוקל 80/90 קילו זה בהחלט יכול להוות משהו טיפה יותר מנשנוש בשבילך..." שואל האריה: "הן זו עבירה לטרוף בן-אדם?"
ענה השועל: "אל תדאג כתוב: 'פוקד עוון אבות על בנים, על שלשים ועל ריבעים', אתה תעשה עבירה ומי שישלם עליה יהיו הבנים, הנכדים והנינים שלך..." שמח האריה ורץ לטרוף את האדם... בדרך **נפל לבור מכוסה**. זעק לעבר השועל העומד מצחק בשפת הבור: "אמרת לי שעל העבירות שלי ישלמו הדורות הבאים אחרי, אז למה אתה נענש עכשיו?... ענה השועל: "אתה נענש עכשיו על מה שאבותיך עשו..." התפלא האריה: "**אבני זה לא פייד!**" למה שאני אשלם על חטאי אבותי?... החזיר השועל: "אההההה... מענין...! כשזה היה הפוך זה הסתדר לך מצויין... מה פתאום עכשיו אתה מתפלא?... כמובן שהבנים, הנכדים, הנינים. נענשים רק אם הם ממשיכים בחטאי אבותיהם כשהאדם נגוע כל מערכת **קבלת ההחלטות** שלו משתנה... לכן יתרו היחיד מכל מי שמעו על מתן תורה לעם היהודי היה מספיק אמיץ לוותר על נוחות הרגלים. דרך חיים. כבוד. מעמד... רק כדי להצטרף לאמת לא נוחה בעליל... וזכה שהפרשה נקראת על שמו. **שנוכה לשנות הרגלים לא טובים** - למרות הקושי! (העורך)

כשחלה, הרה"ק ר' **שלמה מזוועהיל** זיע"א, נאסר עליו לאכול מאכלו פשוט זה, שהיה רגיל בו. השתדלו להכין לו מאכלים אחרים, ואמר לי: "כמה טובים היו הימים כשאכלתי לחם עם בצל..." ואז בשלו עברו עוף. את בשר העוף לא הסכים רבנו לאכול, אלא את מרק העוף, והשתדלנו שהמרק יהיה מרוכז, לפחות שיהיה לו מרק מבריא, ובשלנו מעט מרק בעוף שלם. כשיצאתי להגיש לפני את המרק לחשתי: "**מעט מרק טעים**".

נהייתי רבנו יזכה לאכול מעט תבשיל מבריא. חיקה אותי רבנו, בוחן אותי במבט נוקב מלא תוכחה ותמיהה, כאילו התכוונתי להאכילו איזה "דבר אחר", אינו יורד לסוף דעתי, איך אפשר לכנות "טעים" תבשיל גשמי, ורבנו **מעולם** לא חיקה אדם, אך בדבר זה יצא מגדרו.

ריבני ציציות הם כבדים במיוחד, ועם כל זה שמר **הגרח"ב שינברג** זצ"ל על כך עד כמעט סוף חייו. ושמעתי מהרב דוד רוס שפעם התלווה לרה"י לאשפוז קצר בבית הרפואה והוצרך אז רה"י להוריד כל הציציות - והוא נשא אותם לשמירה ברכבו ובקושי הצליח הוא הצעיר בשעתו או לשאת את הכובד הזה. **ומאיך** פעם שמע רה"י התבטאות של **בחור שלוש** לחברו "איך רה"י מצליח לשאת כל כך הרבה ציציות?" ומיד פנה אליו ראש הישיבה ואמר לו "אין אני נושא אותם אלא הם נושאים אותי".

"אם יש לך תפוח אחד, ולי יש תפוח אחד ונחליף - לכל אחד מאיתנו יהיה תפוח אחד. אם לך יש רעיון אחד, ולי יש רעיון אחד ונחליף, לכל אחד מאיתנו יהיו **שני רעיונות**".

"**ושם** האחד אליעזר... הגאון רבי **יוסף צבי הלוי דינר**: לכאורה יפלא, מדוע נאמר בפסוק פעמיים 'שם האחד?' מדוע לא נאמר כי שם האחד גרשום - ושם השני אליעזר? ונראה לומר, **שהתורה** מבקשת ללמדנו שאסור לנו להתייחס אל מי מילדינו כאל בן שני-בן משני... עלינו להתייחס אל כל אחד ואחד כאילו הוא הבן האחד! בן יחיד!

לא 'עוד ילד', אלא ילד יחיד ומיוחד, בעל נתונים וכוחות המיוחדים לו, ותפקיד המיוחד רק לו! זהו יסוד עיקרי **בחינוך הבנים**. אסור לנו לערוך השוואות בין אחד לרעהו, גם אם אחד כשרוני פחות או בולט פחות בכל מעלה אחרת - עלינו להחשיב את כל הבנים בשווה, כל אחד על פי הכוחות שקיבל משמים!

"**הגבל** את ההר וקדשתו". כל הקדושה בעולם היא רק על ידי האדם! **לקדש** דבר בקביעות אפשר רק ע"י אדם. אין דבר קדוש מעצמו. המשכן, המקדש, הכל **על ידי האדם**. הקב"ה לא ברא דבר בטבע שיהיה קדוש!

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

מעשה אירע ביהודי שהציעו לו שידוך בזיווג שני, אישה שהייתה נשואה לפני המלחמה ולא היו לה בנים. נכנס האישה אל **החזון איש** זצ"ל לשאול את חוות דעתו בענין. אמר לו החזון איש: "אין עושים חתונה עם סיכונים!" התוכח אותו יהודי עם החזון איש, וקבעו שיחזור שוב במוצאי שבת **לדון בענין**. והנה בשבת זו נפטר החזון איש. הלה לא שעה לדברי החזון איש וגמר את השידוך, ולא זכה לבנים.

הט לבן תמיד אל השמחה כי באמת אין כל **עצב בעולם** למי שמכיר את אור האורות של האמת.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז** שליט"א

"וישמע יתרו כהן מדין חתן משה..." (שמות יח, א).

ליתרו היה קושי רב לעיזב את מעמדו ולהגיע אל עם ישראל במדבר, על אף שבמשך ארבעים שנה שהה משה רבינו במחיצתו והשפיע עליו מהמיוחדות היקרות והנעלות שלו, יתרו עדיין היה בחקר היהדות, חוקר ודורש, ועד אותה העת לא הגיע למסקנה.

וזאת בגלל שהיה יתרו כהן מדין - מלך ובעל מעמד, אם הוא יכיר באמת ויעטרף לעם היהודי עליו להרכין את ראשו ולהיות כאחד הפשוטים, וזה לא קל. ישנם אנשים רבים ששואלים, "מדוע פרופסור פלוני, קצין אלמוני, שר פלוני, לא מתקרבים ליהדות?" אולם אין הם מבינים שקשה מאוד ברגע אחד להרכין את הראש ולהיות כאחד מבעלי התשובה הפשוטים שרק בעת התחיל את דרכו. אנשים אלו נמצאים במעמד כה גבוה שקשה להם מאוד להרכין את הראש ולהודות באמת.

בכדי שיתרו יגיע למידת הענווה והרכנת הראש היה עליו לראות תחילה את קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, רק אז הוא הבין שאין דרך אחרת, שבביל לקבל עול מלכות שמים שלימה עליו להרכין את הראש, לקבל על עצמו להתנהג במידת הענווה והספלות, ולהיות כתלמיד מן המניין בפני משה רבינו, רבן של ישראל.

אך לאחר שהתאמץ יתרו לעשות זאת זכה למדרגה גבוהה ביותר, וכפי שדרשו רבותינו (שמות רבה כו, ח) למה נקרא שמו יתרו? שיתר פרשה אחת בתורה. רוב הפרשה מדברת באריות על יתרו, בעוד שישנם הלכות רבות ודינים המורים שהתורה מתייחסת אליהם במילים בודדות, וזאת מפני שעשה יתרו צעד חריף וקשה ביותר, הרכין את הראש, עזב את כהונת מדיין וקיבל על עצמו להיות כבעל תשובה. ודווקא בפרשה זו של קבלת התורה זכה יתרו שתקרא הפרשה על שמו, ללמדנו שכדי לקבל את התורה מוכרח האדם להתנהג בענווה ופשטות ולהרכין את ראשו בפני התורה הקדושה והכמיה (יעו"ב בתענית ז ע"א ובמסכת דרך ארץ פי"ז ה"א).

יהי רצון שנוכח לתורה הקדושה באמת, ונראה בקרוב בישועת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

שופט בבית משפט פונה לנאשם ושואל: "למה לא שכרת עורך דין?" הנאשם: "אף עורך דין לא הסכים לייצג אותי ברגע שהתברר להם שאני חף מפשע..."

מקום שהותו פתב רבי שמעון לאשר על ביתו, הג"ר רבי **יזרל אפשטיין** זצ"ל לקיים ראש ישיבת "רבנו יצחק יוסף" בני-יורק ומשגיח ישיבת תורה אור בירושלים "ידידי ויקרי ז. עפשטיין שליט"א שלום וְכָל טוֹב סֶלָה!

אֶת אֲשֶׁר עֲמַדֵי מוֹדֵיעִים אֶלְיָכֶם, וְאֵנִי אֲמַצָּא לְנֶכֶן **התאמץ** לְהַקְפִּירוֹ ע"ד הַרְבֵּנִית תְּחִילָה שֶׁבִּקְשָׁתִיו קָדַם נִסְעִיתִי שִׁישְׁתַּדֵּל לְהִתְרַאֵת עִמָּה וְלִדַּע **אשר יחסר לה**. פִּי אֲנֹכִי הָלֵא לֹא אוּכַל לְהַרְגִיעַ אִם אֵין עֵין רוּחָה מְחֻסָּרָה, וְרַפּוּאָה בְּכָלל מְזוּנָה. בִּיְדוּת. ה"ש לְכָל בְּנֵי הַיִּשְׁבָּה. ש"י הַפְּנִי"...

קחו בחשבון - לפני שהמצב שתפר, הוא נראה גרוע ביותר
כל העלונים: hamaor.net

בנות שהודפסו ספרי ה"משנה ברורה". בוורשא, היה **החפץ חיים** זצ"ל עצמו נכנס להגיה את החלקים שהודפסו כבר. ר' נחמן שלמה גרינשפאן זצ"ל היה מבקר את החפץ חיים לעתים קרובות בבית הדפוס. פעם אחת ראה את החפץ חיים כשהוא במצב של רוגז ומבטו מביע צער וחרון אף, ומפעם לפעם פורץ באנחה כאב, כשהוא מעיין בתדפיסים שזה עתה יצאו מהדפוס.

שאל אותו הרב גרינשפאן מה גרם לו להצטער כל כך. הראה לו החפץ חיים את התדפיסים ואמר: "העמודים אינם מסודרים כפי הסדר הנכון. המסדר הפך את הסדר וזה גורם לי **עגמת נפש מרובה**". הרגיעו הרב גרינשפאן ואמר: ההזק אינו גדול כל כך, שכן אפשר לסדר את הדבר מחדש. ענהו החפץ חיים במבט של חיוך ובתמיהה: "האם חושב אתה שאני חושש מההזק שנגרם לי?! חס ושלום! אני חושש - והחשש הוא קרוב לוודאי! - שבעל הדפוס כשיודע לו שמסדר הדפים בבית הדפוס שלו אינו יודע לסדרם כראוי, הוא **יפטר אותו מהעבודה**, והוא הרי אב לילדים רבים שצריך לפרנסתם, ומהיכן איפוא אקח עצה שהעני הזה לא יזק ממה שקרה כאן... הרי להעלים את הדבר מעיני בעל הדפוס, זה גם אסור?!... הסוף היה שבעל הדפוס **הבטיח** לחפץ חיים בתקיעת כף שלא יאונה למסדר כל רע בגין מה שקרה..."

לאחר שעשה אדם את המוטל עליו, יקבל הכל באהבה, וידע כי **הכל לטובה**.

שאינ דבר רע יורד מן השמים וכל דעביד רחמנא - לטב עביד, לטובת הנפש או לטובת הגוף.

בכל סוף יש מידה של עצב - ומידה של **שמחה** תלו לאיפה אתם מעדיפים להשתין

פולניה אחת נתפסה גונבת סלסלת תפוחים מהסופר.

היא עומדת לדין, והשופט שואל: "האם זה נכון שגונבת סלסלת תפוחים מהסופר." "נכון", עונה הפולניה.

"כמה תפוחים היו שם?" "חמישה", עונה הפולניה. "אם כן", פוסק השופט, "אני גוזר עליך 5 ימי מאסר."

לפתע מתפרץ הבעל לאולם בית המשפט וצועק לשופט: "אתמול היא גנבה **אשכול ענבים!**".

לעילוי נשמת: שרון בן זרבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוניס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רגיה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רעה, ישראל בן שמחה סבג, ואסאיה בן גוריה חלפון, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**